

A woman is sitting on a beach at sunset. She is wearing a dark top and shorts. Her legs are extended towards the water. In front of her is a dark mug. The sun is low on the horizon, creating a bright glow and reflecting on the water. The sky is a mix of yellow and blue.

Život je ľahký,
nerob si starosti

AGNÈS MARTIN-LUGAND

motto

román

Život je ľahký, nerob si starosti

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

motto

Agnès Martin-Lugand
Život je ľahký, nerob si starosti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Život je ľahký,
nerob si starosti

motto

Mojim trom chlapom

Normálny smútok sa nekončí tým,
že zabudneme na toho, koho sme stratili,
ale tým, že mu dáme správne miesto
v príbehu, ktorý sa skončil, staneme
sa schopnými znova sa naplno zapojiť
do kolobehu života, do plánov a túžob,
vďaka ktorým má život zmysel.

Monique Bydowski, *Je rêve un enfant*

Don't worry. Life is easy.

Aaron, *Little love*

~ 1 ~

Ako som mohla znova podľahnúť Félixovmu naliehaniu? Dajakým zázrakom ma zakaždým dostal. Vždy našiel argument a dostatočne dobrý dôvod na to, aby ma dostal tam, kde ma chcel mať. Zakaždým som si vravela, že sa možno nájde niečo také, čo mi pomôže uniknúť. A zakaždým som sa nechala napáliť. Pritom som Félixu poznala ako svoje topánky a vedela som, že máme diametrálne odlišný vkus. Takže keď za mňa premýšľal a rozhodoval, bol úplne vedľa. Po toľkých rokoch nášho priateľstva som to už mohla vedieť. Napriek tomu som ďalší, v poradí už šiesty sobotný večer strávila v spoločnosti totálneho imbecila.

Minulý týždeň som mala šťastie na magora zblázneného do bio a zdravého životného štýlu.

Človek by si pomyslel, že Félix má výpadok pamäti, pokiaľ ide o neresti jeho najlepšej kamarátky. Celý večer sa niesol v znamení prednášky o mojej nadmernej spotrebe tabaku, alkoholu a nevhodnej stravy. Ten čudák mi len tak medzi rečou zvesťoval, že môj otrasný spôsob života môže viesť len a len k neplodnosti a že sa podvedome pokúšam flirtovať so smrťou. Félix mu pravdepodobne nepredložil techničák jeho potenciálnej partnerky. Obdarila som ho očarujúcim úsmevom a oznámila som mu, že o smrti a samovražedných chutiach rozhodne čo-to viem, a odkráčala som.

Kretén na dnes bol z iného súdka. Celkom pekný, z váženej rodiny a bez ambícií držať mi prednášky. Mal však jednu zďaleka nie zanedbateľnú chybičku krásy. Podľa všetkého bol presvedčený, že ma dostane do postele pomocou výpočtu svojich hrdinských výkonov so svojou milenkou menom GoPro: „V lete sme s mojou GoPro zdolali ľadopád... Túto zimu sme s mojou GoPro zvládli zjazd na ľadovci... Vzal som si moju GoPro do sprchy... Minule sme s GoPro vyskúšali, aké je to jazdiť metrom, chápeš...“, atakďalej. Po spoločne strávenej hodine mi bolo jasné, že nie je schopný dokončiť vetu bez toho, aby ju nespomenul. Dostala som sa do štádia, keď som zauvažovala, či s ňou chodí aj na záchod.

– Kam chodím s mojou GoPro? Asi som ti dobre nerozumel, – zarazil sa uprostred reči.

Ups, asi som uvažovala príliš nahlas. Vyzerala som ako otrasná ženská, neschopná prejaviť záujem o to, čo mi ten muž vykladá, a myslíaca len na to, čo tu vlastne robím. Mala som toho po krk. A tak som sa rozhodla rázne s tým skončiť.

– Vieš, si veľmi sympatický človek, ibaže si šialene zamilovaný do svojej kamery a ja nemám chuť miešať sa medzi vás. Pokojne oželiem dezert aj kávu. Všetko mám aj doma.

– V čom je problém?

Vstala som, on tiež. Namiesto pozdravu som mu len mávla rukou a zamierila som k pokladnici. Nie som taká hyena, aby som ho nechala zaplatiť účet za toto fiasko. Posledný raz som sa naňho obzrela a pridusila som výbuch smiechu. V tej chvíli by sa mi zišla GoPro kamera, aby som zvečnila, ako sa zatváril. Chudák chlapec...

Na druhý deň ráno ma zobudil telefón. Kto sa opovažuje narušiť moje posvätné nedeľné vylihovanie? Že sa vôbec pýtam!

– Áno, Félix, – zamumlala som do slúchadla.

– *And the winner is?*

– Zavri zobák.

Jeho chichot ma podráždil.

– O hodinu ťa čakám, však ty už vieš kde, – za-
bľabotal a zavesil.

Natiahla som sa v posteli ako mačka, až potom som sa pozrela na budík. Bolo dvanásť štyridsať-
päť. Mohlo to byť aj horšie. Cez týždeň som nemala
problém vstať načas a otvoriť svoju literárnu kavia-
reň, ale nedeľu som si nekompromisne vyhradila na
spánok. Potrebovala som si oddýchnuť a vyprázd-
niť si hlavu. Spánok bol mojím útočiskom. Najskôr
som doň unikala od svojich veľkých smútkov, teraz
od malých problémov. Vstala som a s úľavou zisti-
la, že vonku je krásny deň. Do Paríža zavítala jar.

Už som bola na odchode, keď som si spome-
nula, že mám kľúče od kaviarne nechať doma,
Bola predsa nedeľa a ja som si sľúbila, že tam ni-
kdy viac nestrávim „deň Pána“. Cestou na Ulicu
des Archives som sa neponáhľala. Podchvíľou som
sa pristavila, zapálila som si prvú cigaretu a poko-
chala som sa výkladmi. Stretla som zopár stálych
hostí kaviarne a zamávala som im na pozdrav. Len
čo som vošla na terasu, kde sme zvyčajne trávili
naše nedele, Félix prekazil čaro pokojného dňa.

– Kde si tak dlho? Skoro ma vyhodili od náš-
ho stola!

– Zdravím ťa, milý Félix, – s hlasným cmuk-
nutím som ho pobozkala na líce.

Prižmúril oči.

- Aká si odrazu milá, za tým musí niečo byť.
- Vôbec nie! Hovor, aký bol večer? O kolkej si skončil?
- Keď som ti zavolať. Som hladný, objednajme si.

Nechala som ho, nech privolá čašníka a objedná pre oboch brunch. Bol to jeho nový koníček. Chcel sa učičikať, a tak vyhlásil, že po divokých sobotných večierkoch ho brunch postaví na nohy rozhodne lepšie než oschnutý kus prihrievanej pizze. A tak si ma od istého času volal za svedka a za môjho obdivného pohľadu sa napchával praženicou, bageťou a párkami a nalial do seba liter pomarančového džúsu, ktorý mal uhasiť jeho smäd po opici.

Celkom ma prešla chuť do jedla, takže som ako vždy len pozobkala zvyšky z jeho taniera. So slnečnými okuliarmi na nosoch sme sa vyvaľovali na stoličkách a fajčili.

- Pôjdeš ich zajtra pozrieť?
- Ako vždy, – odvetila som s úsmevom
- Pozdrav ich odo mňa.
- Spoľahni sa. Naozaj tam už nikdy nezájdeš?
- Nie, už to nepotrebujem.
- Nechce sa mi veriť, že som tam predtým nechcela ani vkročiť!

Bol to môj pondelňajší rituál. Literárna kaviareň bola zatvorená a ja som chodila ku Colinovi a Clare. Či pršalo, dul vietor alebo snežilo, šla som. Rada som im rozprávala, čo sa cez týždeň prihodilo, všelijaké drobné kaviarenské historky... Odkedy som začala znova chodiť medzi ľuďmi, zásobovala som Colina podrobnosťami o nepodarených schôdkach. Zdalo sa mi, že počujem jeho smiech, a smiala som sa s ním, akoby sme spolu kuli dajaké pikle. S Clarou to bolo zložitejšie. Nedokázala som sa s ňou dôverne rozprávať. Spomienka na dcéru ma zakaždým znova vtiahla do víru bolesti. Podvedome som si rukou siahla na krk. Raz som si pri rozhovore s Colinom strhla z retiazky obrúčku, ktorú som nosila ako prívesok. Raz a navždy.

Je to už niekoľko mesiacov, čo na krku nič nenosím. Práve som Colinovi vysvetľovala, že som premýšľala nad Félixovými návrhmi, aby som šla na rande, a zvažovala som, že ich prijmem.

– Láska moja... si tu... vždy tu budeš... ale odišiel si ďaleko... a už sa nikdy nevrátiš, zmierila som sa s tým... a chcela by som to aspoň vyskúšať, chápeš...

S povzdychom som sa pokúsila preglgnúť slzy. Pritom som sa končekmi prstov pohrávala s obrúčkou.

– Začína ma ťažiť... Viem, že mi to nebudeš mať za zlé... myslím, že som pripravená... dám si ju dole... cítim, že som sa z toho dostala... navždy ťa budem ľúbiť, na tom sa nič nezmení, ale už je to iné... dokážem žiť aj bez teba...

Objala som pomník a s očami plnými slz som si sňala retiazku. Celou silou som obrúčku stisla v dlani. Nato som vstala.

– Takže zas o týždeň, milí moji. Clara... mama... mama ťa ľúbi.

Odišla som a ani som sa neobzrela.

Félix ma potľapkal po stehne a vytrhol ma zo zamyslenia.

– Poďme sa prejsť, je tak nádherne.

– Ako povieš!

Zamierili sme na nábrežie. Ako každú nedeľu, aj dnes sa Félix dožadoval, aby sme prešli na opačný breh Seiny, prekľučkovali ku katedrále Notre-Dame a zapálili sviečku. „Musím odčiniť svoje hriechy,“ vyhováral sa. Lenže mňa neoblafol. Bola to ofera za Claru a Colina, jeho spôsob, ako zostať s nimi v spojení. Kým vnútri rozjímal, čakala som ho pred katedrálou a pozorovala turistov, ktorí to schytali od holubov. Práve som dofajčila cigaretu, keď som sa stala divákom remaku smrti mamy Amélie Poulainovej v podaní istého Félix, hodného Oscara – najmä v kategórii plač! Potom

ma tento úžasný herec objal okolo pliec, s predstieraným dojatím pozdravil divákov a spolu sme sa pomaly vydali na spiatočnú cestu do našej obľúbenej štvrte Marais a sushi baru, kde sme trávili nedeľné večery.

Félix popíjal saké. „Klin sa klinom vyráža,“ poučal ma. Mne úplne stačilo jedno Tsingtao. V prestávke medzi dvoma kúskami makis prešiel do útoku a dožadoval sa hlásenia. To bude raz-dva!

– Tak čo ti prekáža na tom zo včera?

– Kamera na čele!

– Wau! To je božsky vzrušujúce.

Padlo zaucho.

– Kedy ti konečne dôjde, že naše predstavy o sexe nie sú rovnaké?

– Tvoje sú smutné, – zatiahol.

– Ideme domov? O chvíľu mi na jednotke začína film.

Félix ma ako vždy odprevadil až ku dverám kaviarne. A na rozlúčku si ma ako vždy tuho vystískal, dobre že ma nerozpučil.

– Chcem ťa o niečo poprosiť, – zamumlala som z jeho zovretia.

– Hovor!

– Prosím ťa, prestaň sa hrať na zoznamku. Mám

plné zuby nepodarených schôdzok. Som z toho znechutená!

Odstrčil ma.

– Nie, neprestanem. Chcem, aby si stretla správneho chlapa, sympaťáka, s ktorým budeš šťastná.

– Ale ty mi zakaždým nájdeš nejakého čudáka, Félix! Zvládnem to aj sama.

Zavrtal sa do mňa pohľadom.

– Stále myslíš na toho svojho Íra?

– Netáraj hlúposti! Z Írska som sa vrátila pred rokom. Spomínala som Edwarda? Nie! Nemá s tým nič spoločné. Je to stará záležitosť. Nemôžem za to, že ma zoznamuješ s takými babrákmi!

– Dobre, dobre! Nechám ťa chvíľu oddýchnuť, ale musíš sa trochu otvoriť možnostiam. Vieš rovnako dobre ako ja, že Colin by si prial, aby si si niekoho našla.

– Viem. A to aj mám v úmysle... Dobrú noc, Félix. Vidíme sa zajtra. Čaká nás veľký deň!

– Yes!

Pobozkala som ho na líce rovnako nahlas, ako keď sme sa pred niekoľkými hodinami stretli, a vošla som do domu. Napriek Félixovmu naliehaniu som sa odmietala presťahovať. Páčilo sa mi bývanie v malom bytíku nad literárnou kaviarňou. Bola som uprostred diania a to mi vyhovovalo. Najdôležitejšie však bolo, že som bola tam,

kde som sa celkom sama bez pomoci dala dokopy. Nepoužila som výťah, radšej som sa po schodoch vyštverala na piate poschodie. Zastala som až pred dverami do bytu, oprela som sa o ne chrbtom a spokojne som si vydýchla. Napriek nášmu poslednému rozhovoru som s Félixom strávila skvelý deň.

Nikdy som nepozerala film na jednotke, hoci Félix si to myslel. Púšťala som si hudbu. V ten večer som siahla po Ásgeirovom *King and Cross* a pripravila som sa na to, čomu som hovorila moje večerné Spa. Rozhodla som sa, že sa budem o seba starať, a nepoznám vhodnejší čas na pleťovú masku, peeling a všetky tie ženské taľafatky, než je nedeľný večer.

O hodinu a pol som voňavá a s hebkou pokožkou konečne vyliezla z kúpeľne. Uvarila som si poslednú nedeľnú kávu a pohodlne som sa usadila na pohovke. Zapálila som si cigaretu a nechala myšlienky voľne blúdiť. Félixovi som nikdy nepovedala, čo ma prinútilo navždy Edwarda uložiť do najspodnejšej zásuvky v mojej pamäti a vytesniť všetky spomienky naňho.

Po návrate z Írska som prerušila všetky kontakty s priateľmi, ktorých som si tam našla – s Abby a Jackom, s Judith, a hlavne s Edwardom. Samozrejme, že mi šialene chýbal. Ako vlny prílivu sa

ku mne vracali šťastné aj boľavé spomienky na čas, ktorý som s ním prežila. Čas však všetko vylietči a ako plynul, nadobúdala som čoraz väčšiu istotu, že sa im už nikdy neozvem, a najmä nie Edwardovi. Uplynulo vyše roka a po takej dlhej dobe by to aj tak nikam nevedlo... Hoci...

Asi pred šiestimi mesiacmi, v jednu zimnú nedeľu, lialo ako z krhly a ja som trčala sama doma. Pustila som sa do upratovania skrine a narazila som na škatuľu, do ktorej som založila spoločné fotografie, čo urobil na Aranských ostrovoch. Otvorila som ju a pri pohľade na jeho tvár som zostala ako obarená. Ako v ošiali som sa vrhla k telefónu, vyhľadala som v zozname jeho číslo a vytočila som ho. Chcela som, či skôr som potrebovala zistiť, čo je s ním. Pri každom zazvonení som takmer zavesila. Zmietala som sa medzi obavou z toho, že ho budem znova počuť, a obrovskou túžbou obnoviť náš vzťah. Ozval sa záznamník. Svojím chrapľavým hlasom sa predstavil menom a po ňom nasledovalo už len pípnutie. Zmohla som sa len na: „Ehm... Edward... To som ja... Diane. Chcela som... chcela len vedieť... ehm... ako sa máš... Zavolaj mi... prosím ťa.“ Len čo som položila, bolo mi jasné, že to bola poriadna hlúposť. Chodila som hore-dolu po izbe a hrýzla som si nechty. Neodbytná zvedavosť, ako

sa má a či už na mňa zabudol, ma na celý zvyšok dňa priklincovala k telefónu. Viedlo to tak ďaleko, že som to o desiatej večer skúsila znova. Nezdvihol. Na druhý deň ráno som si nevedela prísť na meno. To, čo som spravila v predchádzajúci večer, bolo trápne. Vďaka záchvatu šialenstva z predchádzajúceho dňa som pochopila, že Edward s konečnou platnosťou patrí minulosti a navždy zostane len epizódou v mojom živote. Vďaka nemu som sa prestala cítiť povinná zostať lojálna voči Colinovi. A v tej chvíli som sa cítila oslobodená aj od neho. Bola som pripravená otvoriť sa svetu.

~ 2 ~

Keď som v to pondelňajšie ráno otvorila oči, zavetrila som významný deň. Dnes večer si ľahnem do postele ako jediná majiteľka literárnej kaviarne „Šťastní ľudia čítajú a pijú kávu“.

Po návrate z Írska mi niekoľko týždňov trvalo, kým som sa odvážila ozvať sa rodičom. Nemala som najmenšiu chuť upriamiť na seba ich pozornosť a znášať ich poznámky na margo stavu mojej existencie. Napokon som im zavolala, ba dokonca som prijala ich pozvanie na večeru. Vždy keď som vošla do rodičovského domu, cítila som sa mizerne, a ani tentoraz to nebolo iné. Nedokázali sme spolu normálne komunikovať. Otec bol ticho a my s mamou sme sa vrteli okolo sporáka a nevedeli sme nájsť spoločnú reč. Otec sa mi

konečne prihovoriť až vo chvíli, keď sme si sadali k stolu.

– Ako idú obchody? – uškrnul sa.

Tón, akým to povedal, a jeho vyhybavý pohľad ma dostali do defenzívy.

– Postupne sa to rozbieha. Dúfam, že o také dva mesiace sa dostanem z červených čísel. Mám nejaké nové nápady, ako tomu pomôcť.

– Netaráj a nič si nenahovárjaj, veď sa v tom vôbec nevyznáš. Od Colinovej smrti ti hovoríme, že on popri práci na ministerstve riadil aj celý biznis.

– Učím sa, oci. Chcem to dokázať a aj to dokážem!

– Nezvládneš to, a práve preto mám v úmysle vziať veci do vlastných rúk.

– Prezradíš mi ako?

– Keďže pochybujem o tom, že nájdeš človeka schopného spraviť pre teba všetko, najmenej seriózneho a spoľahlivého vedúceho. Ak sa chceš naďalej hrať na servírku, nebudem ti brániť. Aspoň budeš mať čo robiť.

– Ocko, asi úplne nechápem...

– Vidím ti na nose, že tomu veľmi dobre rozumieš. Dosť bolo detských hier!

– Na to nemáš právo!

Prudko som vstala, stolička sa prevrátila.

– V kaviarni som doma!

– Nie, si na našom dvore!

Všetko sa vo mne vzbúrilo, ale v duchu som vedela, že otec má pravdu. Skutočnými majiteľmi literárnej kaviarne boli oni dvaja. Na Colinov podnet a ubezpečovanie vytiahli šekovú knižku, aby mi zabezpečili nejakú činnosť.

– Rob scény, ak ťa to baví, – pokračoval. – Dávam ti tri mesiace.

Tresla som za sebou dverami. V tej chvíli som pochopila, že som sa zmenila, zocelila som sa. Predtým by som odchádzala ako zbitý pes, nasledovala by ďalšia depresia. Tentoraz som však bola odhodlaná, mala som plán. Naši v tom čase ešte nevedeli, že som sa už pustila do práce.

Spravila som prvý krok. Začala som tým, že som v kaviarni zriadila bezplatné wi-fi pripojenie. Vďaka tomu som prilákala nových zákazníkov. Začali ku mne chodiť študenti, ba podaktorí v zadnej miestnosti strávili pri učení aj celé popoludnie. Ich vernosť som získala zavedením nižšej ceny za kávu a pivo. Väčšina z nich si po čase zvykla nakupovať u mňa knihy. Vedeli, že urobím prvé aj posledné, len aby som vyhrabala životopis, ktorý zachráni ich referáty. Dodržiavanie otváracích hodín kaviarne tiež prinieslo svoj efekt. Kým Félix viedol kaviareň sám, bolo to iné. Teraz som každý deň otvárala v rovnakom čase, a to mi po-

mohlo vytvoriť pocit istoty. Už sa nestávalo, že hostia našli zamknuté dvere.

Pokiaľ ide o množstvo roboty, každý deň mal svoje tri vrcholy: čas na rannú kávu pred odchodom do práce, poludňajšiu prestávku na obed – vášniví čitatelia, ktorí popri sledení za novým románom zabudli aj na jedlo –, a zastávku na večerný aperitív cestou z kancelárie. To bol čas na pohárik pri bare a z času na čas aj na kúpu vreckového vydania knihy na večer strávený osamote. Aby som bola presná, dala som Félixovi voľnú ruku pri organizovaní tematických večerov. Ako animátor bol neprekonateľný. Zakaždým našiel strešteného, pekelne kultivovaného čudáka, ktorý bol ochotný debatovať na zvolenú, vždy poriadne šťavnatú tému, a alkohol tiekol potokom. Fungovalo to tak dobre, že hostia vždy odchádzali s niekoľkými knižkami pod pazuchou, pritom často ani nevedeli, o čom bola reč. A Félix končil večer s prepitným v podobe prísľubov divokých nocí. Ja som sa na večierkoch nikdy nezúčastňovala, bola to jeho parketa. V takých chvíľach som ho nechala, nech sa baví, a privierala som oči nad jeho čudáckymi zákazníkmi.

Chcela som, aby sa z literárnej kaviarne stalo miesto otvorené pre všetkých, známe svojou pohostinnosťou a srdečnou atmosférou, kde si nájdú

svoje miesto všetky literárne žánre. Chcela som čitateľom radiť a umožniť im, aby si urobili radosť a bez hanby čítali príbehy podľa vlastného gusta. Pramálo záležalo na tom, či si vyberú dielo ovenčené literárnymi cenami alebo ľudový bestseller. Jediné, na čom záležalo, bolo to, aby moji hostia čítali bez pocitu, že ich niekto bude posudzovať podľa výberu knižiek. Vždy som bola nadšenou čitateľkou a priala som si, aby to hostia v mojej literárnej kaviarni vycítili, odhalili a pustili sa do dobrodružstva pre tých najodvážnejších. Na poličkách ležala zmes najrozličnejších kníh od detektívok cez všeobecnú literatúru, sentimentálne romány, poéziu, knihy pre mladšie ročníky, svedectvá, bestsellery, až po pikantnejšie tituly. Bol to môj veľký bazár, v ktorom sme sa Félixom a stálymi hosťami našli. Milovala som ten pocit lovca pokladov pri hľadaní tej správnej KNIHY. Vždy sa našiel niekto, kto nových zákazníkov postupne zasvätil do toho, ako to u nás chodí.

V literárnej kaviarni Šťastní ľudia som našla rovnováhu. Vďaka nej som sa vynorila nad hladinu, nanovo som sa usadila v Paríži a uvedomila si, aká je práca pre mňa prospešná, a bez toho, aby som to riešila s mojimi rodičmi, som si dokázala, že som schopná niečo robiť. Vďaka kaviarni som sa znova stala bytosťou schopnou nadväzovať

medziľudské vzťahy, pracujúcou ženou, ktorá zvláda vlastný život. Musela som stratiť to, čo mi bolo najdrahšie, aby som pochopila, aké pevné puto ma spája s tým miestom, s tými štyrmi stenami. Už rok som si nevzala ani deň dovolenky, nebola som schopná ju opustiť a nikdy viac by som ne nechala Félixa, aby sa o ňu staral sám.

Jediný obchodný neúspech nespôsobil nedostatok zákazníkov, mohla som si zaň ja sama. Dostala som nápad vyhradiť stredajšie popoludnia pre detské čitateľské krúžky. Félix vedel, že milujem detské knihy, a podporoval ma. Rozbehli sme reklamu, poroznášali sme letáky do škôl aj detských centier v našej štvrti. Doplnila som zásoby sirupov, najmä však detských kníh. Nadišiel veľký deň. Keď som zbadala prvé mamičky, ako prichádzajú po špičkách v sprievode svojho potomstva, prvýkrát po dlhých týždňoch som sa strhla zakaždým, keď nad dverami zacengal zvonček. Schovala som sa za barový pult. Len som ich privítala a rýchlo nasmerovala do malej zadnej miestnosti. Požiadala som Félixa, nech dozrie na to, aby sa usadili, a vyšla som na cigaretu. Trčala som vonku celú večnosť, a tak mi prišiel oznámiť, že sa čaká už iba na mňa. Pripadla mi úloha animátora. Dopotácala som sa ku skupinke detí. Pustila som sa do čítania *Modrého psa* a môj vlastný hlas mi znel celkom cudzo.

Keď ku mne podišiel asi trojročný chlapček, zistila som, akú veľkú chybu som urobila. Pozrela som sa naňho, odtiahla som sa a začala som sa chvieť. V tom okamihu som si želala, aby tým dieťaťom bola Clara. Chcela som, aby sa mi posadila na kolená, lebo si chce zblízka obzrieť knihu. Zaborila by som si nos do jej vlásokov. Kniha mi vypadla z rúk, zavolala som Félixu na pomoc. Netrvalo dlho a pribehol. Bol nablízku a dával na mňa pozor. Vzal to za mňa, robil deťom šasa a ja som vybehla hore a zabarikádovala som sa v byte. Zvyšok dňa a celú noc som preležala zachumlaná pod prikrývkou, kričala som do vankúša a s plačom som volala Claru.

Na druhý deň knihy putovali naspäť k svojim vydavateľom. Vďaka tej pohrome som si uvedomila, že zo straty svojej dcérky sa nikdy nespamätám. Bez Colina to išlo, bez nej nie. Pochopila som, že nedovolím, aby sa niekedy nejaké dieťa priblížilo ku mne či k mojej literárnej kaviarni.

Napriek tejto nepríjemnosti som dospela k istému rozhodnutiu. Dohodla som si stretnutie v banke a zrušila som Colinovu životnú poisťku. Všetko zariadil tak, aby mi nič nechýbalo. Odmietla som naďalej míňať jeho peniaze. Mali poslúžiť na niečo dôležité, čo by mu urobilo radosť. Potrebovala som plán hodný rozletu môjho manžela

a našla som ho: odkúpim od rodičov literárnu kariereň Šťastní ľudia.

Nadišiel deň „D“, ktorý mal znamenať koniec niekoľko mesiacov trvajúceho boja s mojimi rodičmi. Ale ani taká významná udalosť mi nezabránila zájsť za Colinom a Clarou. So vztýčenou hlavou a úsmevom na perách som kráčala alejou v cintoríne. Položila som na hrob náruč bielych ruží a kľakla som si. Aby som nevyzerala smiešne, musela som sa celá poskrúcať. Nasúkala som sa do čiernych šiat a obula si topánky na podpätku. To sa mi nestalo hádam už celú večnosť. Rodičia ma asi pred notárom opísali ako nepríčetnú depresívnu ženskú, ja som im chcela dokázať opak.

– Láska, dnes je veľký deň! Dnes večer už budeme vo svojom. Dúfam, že si na mňa hrdý. Robím to pre vás dvoch. A keďže nič nerobím polovičato, po podpise bude nasledovať fiesta s Félixom! Keď som mu to povedala, takmer sa rozplakal od radosti. Život naberá nové obrátky... Je to zvláštne... Ale nesmiem meškať, čakajú na moje autogramy! Lúbim vás, srdiečka. Clara... mama... je s tebou...

Objala som hrob a vyšla z cintorína.

U notára sme si pokojne a v tichosti vypočuli znenie spisu. Nastal veľký okamih: podpis zmluvy. Podarilo sa mi to až na druhý raz, chvela som sa ako osika. Premohlo ma dojatie. Dokázala som to.

Myslela som len na Colina a na ženu, ktorou som sa stala. Keď som sa vracala na svoje miesto, vstúpili mi slzy do očí. Stretli sa s maminým prázdny pohľadom. Notár mi potom podal list vlastníctva, ktorý potvrdzoval môj status majiteľky. List vlastníctva, na ktorom bolo čierne na bielom napísané, že som bezdetná vdova. Zdvorilo nám oznámil, že môžeme odísť. Ocitli sme sa na ulici. Otočila som sa k rodičom, akoby som čosi chcela, vôbec som však nevedela, čo by to malo byť.

– Nemysleli sme si, že to dotiahneš do konca, – ozval sa otec. – Aspoň raz skús všetko nepokaziť.

– To nemám v úmysle.

Pozrela som sa na mamu. Podišla ku mne a objala ma vrúcnejšie než inokedy.

– Nikdy som nebola takou matkou, akú si potrebovala, – pošepala mi do ucha.

– To je smutné.

– Je mi to ľúto.

Dívali sme sa jedna druhej do očí. Mala som chuť spýtať sa „Prečo?“. Z jej pohľadu mi bolo jasné, že by neuniesla moje otázky, ani výčitky. Mamin ochranný pancier dostával trhliny, akoby sa v nej konečne pohlo svedomie. Ale nebolo na to trochu neskoro? Otec ju vzal pod pazuchu a povedal, že je čas ísť. Namiesto slov povzbudenia povedal iba „maj sa“. Odchádzali po jednej strane

ulice, ja po druhej. Nasadila som si slnečné okuliare a zamierila do *mojej* kaviarne Šťastní ľudia čítajú a pijú kávu. Šla som po Sevastopoľskom bulvári, z neho som prešla na Ulicu Rivoli. Nekrátila som si cestu úzkymi uličkami. Lákali ma široké hlavné cesty, chcela som prejsť okolo Radnice, predierať sa popri nákupnom centre BHV. Nakoniec som zabočila doľava do Ulice Vieilledu-Temple. Už len niekoľko sto metrov a budem doma. V okamihu, keď sa ozval zvonček, pomyslela som si, že ma Félix dal sledovať. Presne vo chvíli, keď som prekročila prah, strelil šampanské a postriekal ním bar. Vôbec sa neobťažoval s nalieváním do pohára, podal mi rovno celú fľašu.

– Si trieda!

Pila som priamo z fľaše. Bublínky mi dráždili chuťové poháriky.

– Doriti! Práve mi dochádza, že odteraz si moja šéfka!

– To je dobrota!

– Radšej ty než tvoj otec, – zmäkol siahajúc po fľaši.

– Félix, vždy budeš mojím najobľúbenejším spoločníkom.

Tuho ma objal a odpil si poriadny dúšok.

– Ale štekli, potvora! – uľavil si a uvoľnil zovretie. Oči mu svietili.

– Nauč ma znova sa tešiť a oslavovať!

Nestrácala som čas s prezliekaním. Utrela som z barového pultu šampanské a zamkla som. Félix ma zatiahol na okružnú cestu po baroch. Jeho povest' bieleho vlka šla pred ním, všade, kam sme vkročili, bol za pána. Miešané nápoje boli vopred vybrané, skratka, môj najlepší priateľ sa na tento večer dobre pripravil. Jeho milenci a nápadníci sa zakaždým potisli, aby mi spravili miesto. Ak ma Félix mal rád, musel sa o mňa postarať. Náš záťah sa niesol v znamení bláznivých stretnutí, červených kobercov, flitrov, kvetov, čo mi zastokávali do vlasov. Všetko sa dialo len preto, aby som sa cítila ako kráľovná večera. Zdalo sa mi, že viac než všetok alkohol ma opája bláznivá atmosféra, ktorú vyčaroval Félix.

Nadišiel čas spraviť si prestávku na večeru. Teda ak to možno nazvať večerou. Zastavili sme sa v tapas bare, a to nám určite nepomohlo zajať všetko, čo sme popili. Pri bare nám rezervovali miesta. Félix veľmi dobre vedel, že rada sedím na vysokých barových stoličkách s výhľadom na to, čo sa deje v zákulisí. Fľaša červeného vína bola pripravená iba pre nás. Félix zdvihol pohár:

– Na tvojich rodičov, ktorí ťa už nikdy nebudú nasierať!

Bez slova som ochutnala prvý dúšok. Víno bolo

silné, omamné ako všetko, čo som v ten večer prežívala.

– Stratila som rodinu, Félix...

Nevedel, čo na to povedať.

– Uvedomuješ si to? S rodičmi ma už nič nespája, nemám nijakých súrodencov. Colin a Clara tu už nie sú. Ostal si mi už len ty. Ty si moja rodina.

– Sme nerozlučná dvojica odvtedy, čo sme sa na výške spoznali. A to sa nikdy nezmení.

– My dvaja sme už spolu robili všetko!

– Okrem sexu!

Strašná predstava pre oboch! Vložil si prst do úst na znak vracania, ja som spravila to isté. Ako dvaja pubertiaci!

– Ale keby si vo veci potomstva zmenila názor a nenašla toho pravého, rád poslúžim ako spermobanka. Ja by som toho krpca naučil, čo je život.

Vyprskla som víno späť do pohára, Félix vybuchol do smiechu.

– Kam chodíš na tieto úchylné nápady?

– Začalo sa to zvrhávať na sentiment, a to ma nebaví.

– Máš pravdu! Chcem si zatancovať, Félix.

– Tvoje prania sú mi rozkazom.

Félix mal všade svojich ľudí. Pri vstupe do klubu sme za sebou nechali rad čakajúcich. Priamo pred mojím šokovaným a cudným pohľadom pobozkal vyhadzovača na ústa. Naposledy som ho videla v takomto stave na mojej rozlúčke so slobodou! Vo VIP zóne na nás už čakala batéria šampanského. Po dvoch pohárikoch som sa vrhla na parket. Privrela som oči a vlnila sa v bokoch. Cítila som sa ako znovuzrodená, o desať rokov mladšia, zbavená všetkých smútkov a pripravená užívať si život.

– Niečo som pre teba vybavil, – zasyčal mi Félix do ucha. – Chop sa príležitosti, tu ju neomieľajú dokola.

Dva páry rúk ma vyhodili na pódium. Basové tóny a bicie ma dostali do tranzu. Na niekoľko minút som sa s *Panic Station* od Muse stala kráľovnou večera. Pieseň, čo som si celé týždne opakovala dokola, Félixovi už liezla hore krkom. Raz ma dokonca pristihol, ako si ju pri upratovaní kaviarne púšťam do slúchadiel. Mala som obecnosť a prinútila som ho spievať refrén: „Óóó, 1, 2, 3, 4 fire's in your eyes. And this chaos, it defies imagination. Óóó, 5, 6, 7 minus 9 lives. You've arrived at panic station.“

Okolo štvrtej nad ránom sme sa zhodli, že je čas vrátiť sa domov. Cesta to bola náročná a pre

našich spiacich spoluobčanov aj hlučná. Ja som na plné hrdlo vyrevovala svoje sólo, Félix s fľašou šampanského pod bundou mi robil zbor. Odprevalil ma až ku vchodu do kaviarne. Zaškúlil na priechlie.

– Šťastní ľudia berú svoj život do vlastných rúk!
Vitaj doma!

– To je neskutočné!

– Hore to zvládneš sama?

– Yes!

Dlho sme sa objímali.

– Dobrú noc, rodina, – povedala som.

– Už zase začínaš?

– Ani náhodou!

Pustila som ho a otvorila dvere.

– Aby som nezabudla, zajtra ráno je zatvorené. Vyspi sa.

– Ďakujem, šéfka!

Odchádzal rozjarený, akoby pri predstave, že si ráno môže pospať, chytil druhý dych. To však nevedel, že ja som si zaumienila otvoriť načas.

Budíček bol krutý. So zalepenými očami som siahla do lekárničky a ešte pred prvou kávou som si vzala paralen. Za bežných okolností to bolo niečo nepredstaviteľné. Dala som si studenú sprchu, aby sa mi rozjasnilo v hlave. Vo chvíli, keď som si obúvala topánky, som si uvedomila, že najväčšou

chybou nebola včerajšia oslava s Félixom, ale to, že som si celú noc nevyzula topánky na podpätkoch. A tak som v ten aprílový deň šla do práce v žabkách.

Nevynechala som ani zachádzku do pekárne. Kúpila som si svoj každodenný croissant a čokoládovú taštičku. Potom som už otvorila kaviareň a dvere som nechala dokorán. Svieži jarný vánok mi pomáhal udržať oči otvorené, čo tam po zmrznutých chodidlách. Zapla som kávovar a uvarila si trojitú dávku. Dnu sa pokojne trúsili moji ranní zákazníci, nikam sa neponáhľali, listovali si v ranných novinách a spolu so mnou sa prebúdžali. Po prvej vlne hostí som dala do poriadku, čo bolo treba, skontrolovala som zásoby a účty, tak ako som mala už rok vo zvyku, a preletela som pohľadom knižné novinky. Vedela som, že hodnú chvíľu bude pokoj, pretože Félix si ráno predĺžil až do popoludnia. Nech si to užije! Nič sa nezmenilo, a predsa všetko bolo iné. Zo súboja s rodičmi som vyšla ako dospelá a vyrovnaná osoba. Už som im nebola nič dlžná. A život, ten môj život, sa bez nich nezastavil, hoci mi z toho ostalo trochu trpko.

~ 3 ~

Slniečny deň sa schyľoval ku koncu. Opierala som sa o výklad, pofajčievala cigaretu, keď tu do kaviarne nazrel akýsi muž. Hodila som po ňom očkom, nepovedal nič. Félix sa ho ujme. Keď som sa vrátila dnu, môj spoločník za barovým pultom otváral ústa ako vráta a hosť postával pred policami s knižkami a bezradne hľadel na ich rozmarné usporiadanie. Podišla som k nemu.

– Dobrý deň, môžem vám nejako pomôcť?

Otočil sa ku mne a chvíľku vyzeral zarazený. Venovala som mu náznak úsmevu.

– Ehm... dobrý deň... myslím, že som našiel, čo som hľadal, – oznámil mi a vzal náhodne vybranú knihu. – Ibaže...

– Počúvam.

– Máte ešte otvorené?

– Pravdaže!

– Dal by som si pivo.

Sadol si k baru, sledoval ma, ako mu čapujem jedno malé a namiesto poďakovania sa usmial. Začal ťukať do mobilu. Nenápadne som ho pozorovala. Z toho muža vyžarovalo čosi upokojujúce. Nechýbal mu šarm, ale nevedela som odhadnúť, či by som sa za ním na ulici otočila alebo nie. Félixovo zaodrhávanie ma vrátilo do reality. Úsmev v kútiku jeho úst ma podráždil.

– Čo je?

– Mohla by si dnes zatvoriť? Čakajú ma...

– Bez problémov, ale nezabudni, že zajtra príde tovar a ja nemám najmenšiu chuť znova si dokatovať chrbticu.

– O koľkej?

– O deviatej.

– Spoľahni sa.

Schmatol svoju bundu, pobožkal ma na líce a odišiel. O niekoľko minút nato mal môj hosť telefonát. Zdalo sa, že je namrzený. Počas hovoru dopil pivo, vstal a pohľadom sa ma spýtal, koľko je dlžný. Zaplatil a požiadal človeka na druhom konci, aby neskladal. Rukou zakryl mikrofón a povedal:

– Príjemný večer... máte to tu pekné.

– Ďakujem.

Zvrtol sa na päte, a keď vychádzal, zvonček nad dverami zazvonil. Mimovoľne som sa usmiala. Potriasla som hlavou a rozhodla sa zavrieť trochu skôr než zvyčajne.

Samozrejme, že prijatie tovaru na druhý deň ostalo na mne. Potrebovala som ulaviť svojej zlosti, tak som zavolała Félixovi. Ozval sa záznamník. „To si pohnojil, Félix! Zase to musím vláčiť sama!“

Márne som prosíkala doručovateľa, aby mi pomohol doniesť škatule do kaviarne. So spustenými rukami som sledovala nákladiak, až kým nezmlzol za rohom. Vysúkala som si rukávy, ako prvý som zodvihla najmenší balík a vtom som začula niečí hlas:

– Počkajte! Pomôžem vám!

Včerajší posledný zákazník ani nepočkal na moju odpoveď a vzal mi náklad z rúk.

– Kde ste sa tu vzali? – vyzvedala som.

– Bývam v tejto štvrti. Kde vám to zložím?

Viedla som ho do kumbálu, ktorý slúžil zároveň aj ako sklad, a pritom som pokračovala vo výsluchu:

– Nikdy som vás tu nevidela.

– To je v poriadku. Pristáhol som sa pred tromi týždňami. Všimol som si vás... hneď v prvý

deň... ehm... teda vašu kaviareň... Skrátka, až včera som si prvý raz našiel čas zísť si to tu obzrieť. Takže... zvyšné škatule takisto ponosím sem?

– Nie, nechajte to tak, ja si poradím. Nezdržujte sa.

– Ale nehovorte, – odvetil so širokým úsmevom, nato si vyzliekol bundu a zobral ďalšiu škatuľu.

Šlo mu to pekne od ruky. O desať minút som mala všetok tovar v sklade.

– Tak a je to! Vidíte, netrvalo to až tak dlho.

– Ďakujem. Mali by ste ešte chvíľočku?

– Áno, – pritakal a ani sa nepozrel na hodinky.

– Na minútku mi to tu postrážte.

Vybehla som do pekárne a nakúpila o niečo viac než zvyčajne. Vrátila som sa do kaviarne a našla som môjho úžasného zákazníka na rovnakom mieste, ako som ho zanechala.

– Raňajky ako drobné odškodnenie. Dáte si?

– Čo keby ste ma volali krstným menom a potykali sme si?

So smiechom som mu podala ruku.

– Diane.

– Olivier, teší ma...

– Zaslúžiš si vyznamenanie. Sadaj!

Prešla som za pult a cestou som si uvedomila,

že sa usmievam ako slniečko. Olivier sa usadil na barovú stoličku.

– Kávu?

– Zdá sa, že robí ľudí šťastnými...

– Čaj môže mať rovnaký účinok, keby si chcel.

– Nie, dám si kávu, to je v poriadku.

Malé raňajky sa predĺžili. Rozhovorili sme sa o našej štvrti, o počasí... Bolo to fajn. Olivier bol naozaj šarmantný a pohľad na jeho hnedé oči a jamky na lícach bol viac než príjemný. Práve mi prezradil, že je terapeut, no vzápätí sa pozrel na hodinky.

– Dočerta! Prvé sedenie.

– Och, to ma mrzí, je to moja chyba.

– Nie, sám si za to môžem, je mi tu tak dobre.

Myslím, že budem častým hosťom.

– Pre teba tu budú dvere vždy otvorené. A teraz už bež!

Vybehol z kaviarne.

Neprešlo ani päť minút, keď s nahlúplym úsmevom na tvári dokvitol Félix.

– Ty zbabelec! Prichádzaš po boji!

– Ako vidím, ty si sa už z neho celkom slušne spamätala! Okrem toho viem, že si sa pri tom príliš nenarobila.

Vyvalila som oči ako lopty a zabudla som zavrieť ústa.

– Ako... ako... ako si...

– Kaviareň naproti je pajzel, ale mal som z neho parádny výhľad na párík hrkútajúcich holúbkov!

– Ty si to na mňa narafičil.

– Ale veď to včera bilo do očí. Ten chlapík, ktorého si chňapla, sa už zopár dní motal okolo kaviarne. Dnes ráno som si to overil. Je to správny chlap, chápem, že sa ti páči.

– No dovoľ... To ani náhodou...

– Zaľúbená a hlúpučká, to je milé.

Padlo prvé zaucho toho dňa.

– Je mi sympatický, nič viac za tým nie je. Daj mi s tým pokoj. A potom... možno sa tu už nikdy neobjaví.

– S tým na mňa nechod!

V ten večer som sa pristihla, ako striehnem na okoloidúcich chodcov. Do záverečnej som Oliviera nevidela. Nechcela som si priznať, že som sklamaná. Stav rozochvenia mi zároveň robil dobre. Cítila som sa ľahučká ako pierko, vznášala som sa, opantala ma ľahkosť, ktorá sa vrátila do môjho všedného dňa. Ten pocit som zažívala naozaj prvýkrát od Colinovej smrti. Bol prvým mužom, ktorý na mňa zapôsobil a vzbudil môj záujem.

Ubehli dva dni a ja som ho mala stále plnú hlavu. Práve som v čase záverečnej otáčala tabuľku na

dverách, keď pribehol. Oprel sa rukami o stehná a zalapal po dychu. Otvorila som.

– Stihol som to! – povedal.

– Je zatvorené!

– Viem, ale ešte si tu. Uplynulé dva dni som ťa zmeškal, dnes som si povedal, že to musím stihnúť.

– A čo by si chcel?

– Zájst' s tebou na pohárik. Večer čo večer sa dívaš na tých druhých, keď sem prídu vypnúť po pracovnom dni. Aj ty si to zaslúžiš...

Určite si všimol, že som ostala celkom vykoľajená.

– ... teda ak ťa niekto nečaká... prepáč, malo mi to napadnúť... Tak fajn... ja teda pôjdem...

Zberal sa na odchod. Dostihla som ho na ulici. Nechcela som, aby odišiel. Bolo nad slnko jasnejšie, že som v jeho prítomnosti šťastná.

– Nikto ma nečaká.

– Naozaj?

– Veď ti to hovorím.

Kráčali sme hore Ulicou Vieille-du-Temple, potom sme prešli na Ulicu de Bretagne. Po chvíli sme na jednej z terás našli voľné miesta. Olivier sa ma veľa vypytoval na literárnu kaviareň, ja som sa však vyhýbala rozhovoru o tom, ako vznikla. Chcel tiež vedieť, kto je Félix a čo pre mňa znamená. Z jeho výrazu som vyčítala, že zmienka

o jeho homosexualite ho veľmi upokojila. Ja som sa dozvedela, že má tridsaťsedem rokov, študoval a potom dlhší čas pôsobil v Belgicku. Približne pred piatimi rokmi sa vrátil do Paríža. „Tu sú moje korene,“ vysvetlil mi. Cítila som, že sa blíži okamih, keď mu budem musieť povedať o sebe viac. A vtedy som sa rozhodla náš spoločný večer ukončiť. Nebola som si istá, že je pripravený počúvať, kto skutočne som a čím som prešla. Bolo mi s ním dobre a pri predstave, že nezvládne moje bremeno a ujde, ma prepadala panika. A predsa, ak sa malo medzi nami niečo rozvinúť, nemohla som pred ním tajiť svoju minulosť. Bolo to na porazenie. Čínsky hlavolam bol oproti tomu detská hračka.

– Olivier, ďakujem za pozvanie, ale teraz už musím ísť. Bolo mi s tebou príjemne.

– To je viac než vzájomné. Kde bývaš? Môžem ťa odprevadiť?

– Bývam rovno nad kaviarňou Šťastní ľudia. Je to od teba milé, ale nepotrebujem, aby si ma dovedol k správnym dverám. Zvládnem to aj sama.

– Dovolíš mi teda, aby som aspoň na kúsok išiel s tebou?

– Ak na tom trváš...

Vydali sme sa na spiatočnú cestu. Nebola som vo svojej koži, nedokázala som sa s ním rozprávať

a uhýbala som mu pohľadom. Zostala som v rozpakoch. Tak sme spolu kráčali asi päť minút, potom Olivier zastal.

– Tu sa s tebou rozlúčim...

Pozrela som sa naňho. Ešte naposledy sa mu podarilo vyvolať môj úsmev, hoci už hodnú chvíľu som mlčala ako zarezaná.

– Stále platí, že môžem za tebou dobehnúť do kaviarne? – ubezpečoval sa.

– Ak sa ti bude chcieť... Zatiaľ dovi.

Nespúšťajúc z neho oči som cúvla, nato som sa otočila a zamierila som domov. Na prechode medzi ulicami Vieille-du-Temple a Quatre-Fils som sa obzrela cez plece. Olivier stál na mieste, kde sme sa rozlúčili, a zamával mi. S úsmevom som si povzdychla a pokračovala som v ceste. Nevedela som, čo si počať... Len čo som prišla domov, ľahla som si, ale spánok ma dlho obchádzal.

Ak si Félix počas nasledujúcich dní všimol moju nervozitu, nedal na sebe nič znať. Robila som si svoju robotu ako vždy, v myšlienkach som sa však ustavične zaoberala Olivierom a vyhliadkou na novú lásku. Na jednej strane som túžila znova to zažiť a cítila som sa na to pripravená. Na druhej strane však bola moja minulosť, zraniteľnosť a jej vplyv na môj citový život.

Bol pokojný sobotný večer. Celý deň bolo nád-

herne a naši hostia vyprázdnili kaviareň a presťahovali sa na vonkajšiu terasu. Chápala som to, sama by som spravila to isté. Blížila sa záverečná. Bola som za barom, Félix sedel na barovej stoličke a kochal sa mesiacom.

– Čo máš v pláne na dnešný večer? – spýtala som sa a naliala som nám obom po pohári červeného.

– Zatiaľ som sa nerozhodol. Všetci ma niekam volajú a ja netuším, koho mám oblažiť svojou priazňou.

Bola som šťastná, že ho mám, vždy ma dokázal rozosmiať.

– A ty? – vrátil mi otázku, keď sme si štrngli.

– Uf, ja mám rande s *Najväčším kabaretom*.

– Tvoj obdivovateľ sa neozval?

– Nie. To som si mohla myslieť. Aj tak by vzal nohy na plecia vo chvíli, keby sa dozvedel o Colinovi a Clare... a všetkom ostatnom...

– Čo tým myslíš? Tú príhodu s dieťaťom? To je smiešne, skôr či neskôr to na teba príde.

– Nie, to si nemyslím.

– Ty sa do všetkého ženieš príliš strmhavo, Diane. Nikto od teba nechce, aby si sa namieste vydala alebo si založila rodinu. Keď stretneš sympatického človeka, uži si s ním príjemné chvíle a nechaj, nech sa veci vyvinú samy.

– Tak či tak je to už passé.

– To nie je také isté. Pozri sa, kto ide...

Zbadala som Oliviera vo chvíli, keď sa chystal otvoriť dvere. Srdce mi bilo ako divé.

– Ahoj, – pozdravil, keď vošiel.

– Ahoj, Olivier, – veselo zaštebotal Félix. – Zlož sa!

Félix potľapkal barovú stoličku veľa seba, aby si Olivier prisadol. Ten opatrne podišiel bližšie a pohľadom si pýtal môj súhlas.

– Dáš si s nami? – ponúkla som ho.

– Prečo nie?

Félix sa ujal konverzácie. Vypytoval sa Oliviera na jeho život a prácu a on sa ochotne podrobil vypočúvaniu. S humorom jemu vlastným si môj najlepší priateľ robil obraz o spoľahlivosti muža sediaceho vedľa neho. Poznala som ho dosť dobre na to, aby som vedela, že hoci by aj dušu zapredal, len aby mi niekoho našiel, nespoľahlivosť u chlapa mu naháňala strach. Ja som sa ich rozhovoru nezúčastnila, nebola som schopná zapojiť sa. A tak som znova poumývala všetok riad. Niekoľkokrát som vydrhla každúčký pohár, každú šáloučku, ktorá mi prišla pod ruku. Zakaždým, keď sa Olivier pokúsil zachytiť môj pohľad, uhla som očami. Vo chvíli, keď som zistila, že už nemám čo umývať, oplachovať a leštiť... schmatla som spod

barového pultu škatuľku cigariet a vyšla som von na vzduch.

Fajčila som druhú cigaretu, keď cengol zvonček. Bol to Félix.

– A je to. Kráľ si vybral následníka. A ja už viem, kam sa teraz pôjdem doraziť.

– Nie... prosím ťa... nemôžeš ma tu s ním nechať samu.

– Jeho jediným nedostatkom je, že nefajčí. Je to naozaj správny chlap. To človek vycíti. Teraz nič nerieš. Rozprávaj sa s ním. Uvoľni sa. Trochu si užívaj života!

Pobožkal ma.

– Čaká na teba.

Félix rozjarene odchádzal. Zhlboka som sa nadýchla a vošla som do kaviarne.

– Ehm..., – privítal ma Olivier.

– Ehm...

– Čo by si povedala na večeru pre dvoch?

Vrátila som sa za barový pult a odpila som si z vína. Olivier ma nespustil z očí.

– Mohli by sme zostať tu? – navrhla som. – Po záverečnej máme bar iba pre seba.

– Ak ma necháš postarať sa o večeru.

– V poriadku!

Zoskočil zo stoličky, zamieril ku dverám, ale zarazil sa a zvrtol sa ku mne.